

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 151/07-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. mája 2007 predbežne prerokoval sťažnosť V., a. s., K., zastúpenej advokátom JUDr. P. K., K., pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Sž-o-NS 87/2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V., a. s., K., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. februára 2006 doručená sťažnosť V., a. s., K. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. P. K., K., pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej

len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 SŽ-o-NS 87/2005.

Sťažovateľka uviedla, že najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 1 SŽ-o-NS 87/2005 z 21. novembra 2005 v rámci odvolacieho konania potvrdil rozsudok najvyššieho súdu ako súdu prvého stupňa sp. zn. 1 SŽ 14/04 zo 14. decembra 2004. Podľa vyjadrenia sťažovateľky týmto rozsudkom bola zamietnutá jej žaloba o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady Protimonopolného úradu Slovenskej republiky (ďalej len „rada úradu“) č. 2004/DZ/R/2/007 z 9. januára 2004, ktorým rada úradu na základe podaného rozkladu zmenila rozhodnutie odboru zneužitia dominantného postavenia Protimonopolného úradu Slovenskej republiky (ďalej len „odbor úradu“) č. 2003/DZ/2/1/123 z 23. júna 2003.

Podľa sťažovateľky rada úradu zmenila prvostupňové rozhodnutie odboru úradu tak, že konanie jej právneho predchodcu *„spočívajúce v ukončení dodávok surovej vody na ďalšie spracovanie a odmietnutí ich obnovenia pre podnikateľa D., spol. s r.o., S. je zneužitím dominantného postavenia na relevantnom trhu dodávok surovej vody na ďalšie spracovanie podľa § 7 ods. 5 písm. b) zák. č. 188/1994 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a podľa § 8 ods. 2 písm. b) zák. č. 136/2001 Z. z. ochrane hospodárskej súťaže, druhým výrokom prehlásila konanie sťažovateľa spočívajúce v odmietnutí dodávok surovej vody na ďalšie spracovanie pre podnikateľa D., spol. s. r.o. za zneužitie dominantného postavenia na relevantnom trhu dodávok surovej vody na ďalšie spracovanie podľa § 8 ods. 2 písm. b) zák. č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže, tretím výrokom uložila sťažovateľovi odstrániť tento závadný stav... a štvrtým výrokom uložila žalobcovi... pokutu vo výške 500 000 Sk“.*

Sťažovateľka argumentovala tým, že podaním z 28. júna 2005 požiadala odvolací senát najvyššieho súdu o prerušenie konania za účelom predloženia predbežnej otázky Európskemu súdnemu dvoru (ďalej len „ESD“), ktorý mal vyriešiť ňou nastolené otázky týkajúce sa interpretácie čl. 82 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva (ďalej len „ZES“). Sťažovateľka v tejto súvislosti uviedla: *„Ako vyplýva z odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 SŽ-o-NS 87/2005, Najvyšší súd Slovenskej republiky tomuto návrhu nevyhovел, konanie neprerušil a predbežnú otázku ESD nepredložil preto, že sťažovateľovi išlo o aplikáciu čl. 82 ZES a nie o jeho interpretáciu ako*

aj preto, že slovenský právny poriadok je v uvedenej otázke kompatibilný s právom EÚ, čo znamená, že nevzniklo nebezpečenstvo konfliktu s komunitárnym právom.“

Sťažovateľka sa domnieva, že uvedeným postupom najvyššieho súdu došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože najvyšší súd *„vec nepredložil ESD napriek tomu, že takto bol povinný postupovať v dôsledku splnenia podmienok pre takýto postup stanovených čl. 234 ZES...“* Podľa názoru sťažovateľky *„Najvyšší súd Slovenskej republiky bol v tomto prípade vnútroštátnym súdom, ktorého rozhodnutie nie je možné napadnúť opravným prostriedkom podľa vnútroštátneho práva, navrhovaná otázka sa týka výkladu komunitárneho práva, má faktickú spojitost s predmetom sporu v konaní pred vnútroštátnym súdom a má komunitárny aspekt, pričom nejde o otázku abstraktnú, hypotetickú alebo otázku už vyriešenú ESD“*.

Na základe uvedeného sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 SŽ-o-NS 87/2005 bolo porušené jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základné právo podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1 SŽ-o-NS 87/2005 z 21. novembra 2005 zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a uložil mu zaplatiť trovy právneho zastúpenia v sume 6 825,40 Sk.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu (v tomto prípade najvyššieho súdu) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. III. ÚS 199/02, III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 86/07).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka namietala porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 SŽ-o-NS 87/2005 v súvislosti s nevyhovením jej návrhu na prerušenie konania za účelom predloženia predbežnej otázky ESD.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi (...).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom (...).

Z vyžiadaného spisu najvyššieho súdu sp. zn. 1 SŽ 14/04, z obsahu sťažnosti, ako aj jej príloh ústavný súd zistil, že 23. júna 2003 vydal odbor úradu rozhodnutie č. 2003/DZ/2/1/123, ktorým rozhodol, že konanie sťažovateľky spočívajúce v ukončení dodávok surovej vody spoločnosti D., s. r. o., S. (ďalej len „D.“), je zneužitím dominantného postavenia na relevantnom trhu s dodávkami surovej vody. Na základe včas podaného rozkladu z 10. júla 2003 rada úradu rozhodnutím č. 2004/DZ/R/2/007 z 9. januára 2004 zmenila rozhodnutie odboru úradu tak, že konanie jej právneho predchodcu spočívajúce v ukončení dodávok surovej vody na ďalšie spracovanie a odmietnutí ich obnovenia pre D. označila za zneužitie dominantného postavenia na relevantnom trhu dodávok surovej vody na ďalšie spracovanie, konanie sťažovateľky spočívajúce v odmietnutí dodávok surovej vody na ďalšie spracovanie pre D. prehlásila za zneužitie dominantného postavenia na relevantnom trhu dodávok surovej vody na ďalšie spracovanie, zároveň jej uložila povinnosť zdržať sa dominantného postavenia na relevantnom trhu, ako aj povinnosť odstrániť tento nevyhovujúci stav a uložila jej pokutu v sume 500 000 Sk.

Žalobou zo 14. februára 2004 sa sťažovateľka podľa § 244 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku na najvyššom súde domáhala preskúmania zákonnosti a následne aj zrušenia rozhodnutia odboru úradu a rozhodnutia rady úradu. O žalobe sťažovateľky rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 1 SŽ 14/2004 zo 14. decembra 2005 (vzhľadom na dátum rozhodnutia, dátum podania odvolania a dátum rozhodnutia odvolacieho senátu najvyššieho súdu je nepochybné, že rozsudok bol vyhlásený 14. decembra 2004) tak, že ju zamietol. Proti prvostupňovému rozsudku podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol odvolací senát najvyššieho súdu rozsudkom sp. zn. 1 SŽ-o-NS 87/2005 z 21. novembra 2005 tak, že prvostupňový rozsudok potvrdil.

V priebehu konania sťažovateľka najvyššiemu súdu navrhla konanie prerušiť a ESD podať návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa čl. 234 ZES, predmetom ktorého by bolo vyriešenie predbežnej otázky týkajúcej sa problematiky dominantného postavenia na relevantnom trhu. Vo vzťahu k uvedenému odvolací senát najvyššieho súdu konštatoval: *„V správnom súdnictve súdy preskúmavajú zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a v danom prípade slovenský právny poriadok umožňoval dostatočne vec posúdiť keď navyiac, slovenský právny poriadok aj v uvedenej otázke je kompatibilný s právom európskej únie, čo znamenalo, že nevzniklo nebezpečenstvo konfliktu s komunitárnym právom. Z podania žalobcu však vyplývalo, že mu išlo predovšetkým o aplikáciu čl. 82 zmluvy o ES a nie o jeho interpretáciu. Odvolací súd preto vo veci konal.“*

Vo vzťahu k uvedenému, ako aj k námietkam sťažovateľky ústavný súd poukazuje na rozsudok ESD vo veci sp. zn. C-302/04 z 10. januára 2006, v ktorom ESD konštatoval, že nemá právomoc na zodpovedanie prejudiciálnej otázky, ak okolnosti skutkového stavu v konaní vo veci samej predchádzajú pristúpeniu štátu k Európskej únii.

Ústavný súd konštatuje, že Slovenská republika sa stala členským štátom Európskej únie 1. mája 2004. Vzhľadom na to, že okolnosti skutkového stavu v namietanej veci (prvotné rozhodnutie odboru úradu z 23. júna 2003) predchádzajú dátumu pristúpenia Slovenskej republiky k Európskej únii, ESD nemá právomoc na zodpovedanie sťažovateľkou nastolených otázok. Je teda nepochybné, že ak by aj najvyšší súd vyhovel návrhu sťažovateľky na prerušenie konania a vec by predložil ESD na posúdenie, ESD by mohol konštatovať len nedostatok svojej právomoci a prejudiciálnymi otázkami v merite veci by sa nezoberal.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným postupom najvyššieho súdu a namietaným porušením označených práv, a preto sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, žiadosťou sťažovateľky o priznanie náhrady trov právneho zastúpenia sa s prihliadnutím na § 36 zákona o ústavnom súde nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. mája 2007